

Arrest

nr. 241 268 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 2 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Op 21 augustus 2014 diende verzoekster samen met haar minderjarig kind, N.R., een asielaanvraag in. Op 8 oktober 2014 werd door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 16 oktober 2014 werd aan verzoekster en haar minderjarig kind een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

Bij arrest nummer 145.142 van 8 mei 2015 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij.

Op 12 juni 2015 diende verzoekster samen met haar minderjarig kind een volgende asielaanvraag in.

Op 26 juni 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 30 juni 2015 heeft het CGVS voornoemde beslissing dd. 26 juni 2015 ingetrokken, waarna op 9 juli 2015 opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd genomen door het CGVS.

Op 14 juli 2015 werd aan verzoekster en haar minderjarig kind een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

Bij arrest nummer 157.954 van 9 december 2015 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van het CGVS dd. 9 juli 2015 verworpen.

Op 27 januari 2016 diende verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 april 2016 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

Bij arrest nummer 168.187 van 24 mei 2016 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies dd. 14 juli 2015 verworpen.

Op 19 september 2017 diende verzoekster samen met haar minderjarig kind een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar Bulgaarse moeder, mevrouw T.V.F.

Op 16 maart 2018 werden deze aanvragen geweigerd door middel van een bijlage 20. Bij arresten nummer 209.691 en 209.692 van 20 september 2018 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van 16 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verworpen.

Bij arrest nummer 209.694 van 20 september 2018 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen dd. 14 april 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en een bijlage 13 werd afgeleverd, verworpen.

Op 19 juni 2018 diende verzoekende partij een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar Bulgaarse moeder, mevrouw T.V.F.

Op 18 december 2018 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20.

Bij arrest nummer 222.540 van 12 juni 2019 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 18 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verworpen.

Op 30 juli 2019 diende verzoekende partij een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar Bulgaarse moeder, mevrouw T.V.F.

Op 24 oktober 2019 diende verzoekende partij ook een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie hangende.

Op 21 januari 2020 werd de aanvraag dd. 30 juli 2019 geweigerd door middel van een bijlage 20. Dit betreft de thans bestreden beslissing."

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing, genomen op 21 januari 2020 met kennisgeving op 30 januari 2020, luidt als volgt:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.07.2019 werd ingediend door: Naam: T. Voorna(a)m(en): A. Nationaliteit: Oekraïense Geboortedatum: 16.01.1985 Geboorteplaats: D. RR: ... + Kind: N., R. - Nationaliteit: Oekraïner - Geboorteplaats: z. – RR: ... Verblijvende te: (...) om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt voor de 3e keer gezinshereniging aan in functie van haar Bulgaarse moeder, de genaamde T. V. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de

burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)' Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Bulgaarse moeder. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Betrokkene legde volgende nieuwe/geactualiseerde stukken voor als bewijs dat zij ten laste is van haar Bulgaarse moeder: - Attest van het OCMW van Borgloon dd. 29.08.2019 en 03.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkenen tot op datum van de aflevering van het attest geen financiële steunverlening van het OCMW genoten hebben. - Attest N66964 dd. 16.07.2018 waaruit blijkt dat N. R. T. (echtgenoot van betrokkene) geen inkomen heeft gehad van 01.04.2013 tot en met 31.03.2018 - Attest N67030 dd. 26.07.2018 waaruit blijkt dat betrokkene eveneens geen inkomen heeft gehad van 01.07.2013 tot en met 31.03.2018. - Arbeidscontract + bijvoegsel aan de arbeidsovereenkomst van A. T. CVBA op naam van de referentiepersoon met bijhorende loonfiches voor de periode 3/2019 – 08/2019. - Uitkeringsattest afgeleverd door De Voorzorg waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 11.01.2019 – 31.08.2019 primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen heeft ontvangen. De documenten die werden voorgelegd bij de vorige aanvragen werden reeds uitvoerig besproken in de vorige weigeringsbeslissingen. Echter, blijkt uit de recente aanvraag 9bis, dat betrokkene al sedert 21.12.2017 tewerkgesteld is met een arbeidscontract van onbepaalde duur bij A. T. CVBA en bijgevolg zelf vermogend is en dus heden niet ten laste is van de referentiepersoon. Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2 eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Wat de aanvraag van het kind betreft. Het kind deed gezamenlijk de aanvraag met zijn ouders. Het is dan ook redelijk te stellen dat het gezin de intentie heeft om zich gezamenlijk, als gezin, te vestigen in België. Het kind dient bijgevolg de verblijfssituatie van de ouders te volgen. Het is in het belang van het kind dat het niet wordt gescheiden van de ouders. Het kind wordt dan ook mee geweigerd bij deze beslissing. Het kind voldoet trouwens ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging in functie van de grootouder. Nergens uit het dossier blijkt dat de grootouder het recht van bewaring uitoefent over het kind. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

"De verzoekende partij stelt te handelen in eigen naam en als vertegenwoordigster van haar minderjarig kind.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het WIPR stelt als volgt:

"De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd". § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet".

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht

wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171 en RvV AV 2 maart 2010, nr. 39 686). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk moeten optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kind, tenzij verzoekster aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de heer N.R., met wie verzoekster gehuwd is, de vader is van het minderjarig kind N.R. Hij bevindt zich eveneens op Belgisch grondgebied en woont samen met verzoekster en het kind op hetzelfde adres. Er blijkt op geen enkele wijze dat verzoekster het exclusieve ouderlijk gezag zou hebben over het minderjarig kind noch waarom de heer N.R. niet samen met de moeder het kind kan vertegenwoordigen in de huidige procedure.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het door de verzoekende partij wordt ingediend in naam van haar minderjarig kind.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan de verwerende partij bijtreden waar zij stelt dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het werd ingediend door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van het minderjarige kind. Uit geen enkel stuk blijkt dat enkel de verzoekende partij gemachtigd is om op te treden als wettelijke vertegenwoordigster van het kind in onderhavig beroep.

De verwerende partij verwijst correct naar het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid, en § 2, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en het minderjarige kind in België verblijven. Ook haar echtgenoot, vader van het minderjarige kind, verblijft in België.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non in casu*.

Ter terechtzitting gewezen op deze exceptie in de nota met opmerkingen, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Niet wordt aangetoond, noch in het verzoekschrift, noch in een bij dat verzoekschrift gevoegd stuk, of op de terechtzitting zelfs maar beweerd, dat het ouderlijk gezag exclusief door de moeder zou worden uitgeoefend. Zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot (de vader) verblijven in België. In die omstandigheden wordt dan ook aangenomen dat het ouderlijk gezag ten aanzien van het minderjarige kind gezamenlijk, door de moeder én door de vader, wordt uitgeoefend.

In casu is het minderjarige kind enkel vertegenwoordigd door de moeder zodat het beroep onontvankelijk is voor zover het door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van het minderjarige kind ingediend werd (RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).

In die mate is het beroep onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep, ingesteld door de verzoekende partij in eigen naam

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, artikel 40ter en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep: Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: 2.1... .Middelen Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto art. 40 ter van de vreemdelingenwet - Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) - Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Nieuwe elementen - toepassing op de feitsituatie in casu Verzoekster heeft op 30/07/2019 een aanvraag ex art. 40bis vrw. ingesteld op basis van nieuwe elementen. Zij richtte hiervoor een begeleidend schrijven naar de ABS van Borgloon behept met de navolgende stukken, dewelke tevens bij haar aanvraag bij de ABS werden neergelegd; - Kopij attest Nummer 129786877 - Kopij attest Nummer 129784270 - Kopij attest N67030 inzake geen inkomen - Kopij attest N66964 inzake geen inkomen - Kopij attest Nr: 228 van 15/05/2018 - Kopij diverse geld-stortingen Money Gram In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij deze nieuwe stukken in hoofde van verzoekster niet heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoekster nieuwe stukken aan het administratief dossier gevoegd nl. attest nummer 129786877, attest nummer 129784270 en attest Nr: 228 van 15/05/2018. Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen. Verwerende partij stelt neemt diverse documenten dewelke nogmaals worden voorgelegd in het kader van onderhavige aanvraag niet in aanmerking. Zij verwijst naar haar motivering en weerlegging in van een eerdere Bijlage 20. Verwerende partij verwijst haar het gegeven dat deze documenten al reeds werden voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen en dat - niettegenstaande dat deze documenten thans nogmaals worden voorgelegd aan het bestuur - in het kader van huidige aanvraag niet dienen te worden onderzocht en gemotiveerd. Verwerende partij gaat zelf een stap verder en stelt dat zelfs de

geactualiseerde documenten, dewelke als nieuwe elementen werden aangehaald door verzoekster geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere Bijlagen 20 en zij verwijst er kennelijk dienstig naar. Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar eerdere afwijzende beslissingen om documenten dewelke in samenspraak met geactualiseerde stukken een nieuwe licht kunnen werpen op de aanvraag van verzoekers en deze zomaar af te wijzen. Verwerende partij dient elk document dewelke worden voortgebracht afzonderlijk in aanmerking te nemen en te motiveren. Ten overvloed blijkt dat verwerende partij deze basisdocumenten en geactualiseerde stukken niet of niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd, niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag. Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen. 2.1.3. Ten laste van de Belgische moeder - toepassing op de feitsituatie in casu TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moet zijn van haar Bulgaarse moeder en zij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar moeder. In tweede instantie is de aanvraag gezinshereniging van het minderjarige kind van verzoekster ten onrechte afgewezen middels dezelfde beslissing, wijl het minderjarig kind afzonderlijk een aanvraag heeft ingesteld met zijn grootmoeder. Het is uiteraard zo dat verzoekers ten laste moeten zijn van hun Bulgaarse grootmoeder en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege laatstgenoemde indien zij 21 jaar of ouder zijn. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Nergens kan er worden gelezen dat verwerende partij de aanvraag van het minderjarig kind afzonderlijk en individueel heeft onderzocht. Uit het geen wat voorafgaat dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst. Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster hoe dan ook moest aantonen dat zij financieel/materieel afhankelijk was van haar moeder in het land van herkomst. Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden. Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst¹ De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel². De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie³. De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden⁴ 5 56 Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats. Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. Verwerende partij wijzigde weliswaar haar praktijk ten gevolge van een aantal recente arresten van de RvV, waarin gesteld werd dat de afhankelijkheidsrelatie van het familielid ten aanzien van de referentiepersoon al moet bestaan in het land van herkomst (RvV nr. 163.233 van 29 februari 2016 en RvV nr. 148.917 van 30 juni 2015). Daartoe mag verwerende partij bewijzen eisen van onvermogen in het herkomstland en bewijzen van stortingen in het verleden (aan het familielid in het herkomstland). De RvV baseert zijn rechtspraak op arresten van het Europees Hof van Justitie (HvJ, C-423/12 van 16 januari 2014, Reyes t. Zweden en HvJ, C-1/05 van 9 januari 2007, Jia t. Zweden). Verwerende partij stelde in de bestreden beslissing dat: - het onvermogen onvoldoende werd aangetoond; het feit dat ze ten laste werd genomen door haar moeder kan niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen; het financieel ten laste zijn werd ook onvoldoende aangetoond, aangezien de stortingen uiterst beperkte en onregelmatig zijn; conclusie: er blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van haar Bulgaarse moeder aangezien zij noch afdoende aangetoond heeft effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen heeft in Oekraïne financieel en/of materieel ten laste te zijn van haar moeder. In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari 2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de

lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een EU moeder ligt derhalve bij verzoekster. Verzoekster moet aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger. Zij moet ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom heeft in het herkomstland. Dat bewijst men met een attest of een verklaring van het land van herkomst. Om reden dat dit een negatief bewijs impliceert, zal verzoekster niet altijd aan deze voorwaarde kunnen voldoen aangezien niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registeren. Bovendien moet verwerende partij rekening houden met de complexe administratieve handelingen dewelke een vreemdeling dient te stellen vanuit België om deze documenten vanuit het land van herkomst te kunnen bemachtigen. Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster in de besteden aanvraag heeft aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Oekraïne en dat zij aldaar geen onroerende goederen bezit. Verzoekster heeft de navolgende niet betwiste documenten aan het administratief dossier gevoegd dewelke nogmaals worden overlopen door verwerende partij op de bestreden beslissing. In het bijzonder werden enkele formele attesten - dewelke niet betwist noch afzonderlijk besproken worden in de bestreden beslissing - bekleed met Nummers 129786877 en 129784270 naar voren gebracht, waaruit onmiskenbaar blijkt dat op datum van 05/07/2018 in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot geen onroerende goederen geregisterd zijn in Oekraïne. Bovendien blijkt immers aan de hand van de niet betwiste stukken vanwege de belastingdienst DFS Oekraïne dat verzoekster en haar echtgenoot sedert de periode van 01/07/2013 t.e.m. 31/03/2018 geen inkomen hebben gehad in het land van herkomst. Naast een blote opsomming van deze stukken worden zij verder niet betwist en concreet besproken door verwerende partij. Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). De Burgerschapsrichtlijn (Europese richtlijn 2004/38/EG), die omgezet is in de Belgische Verblijfswet, verplicht descendentes en ascendentes niet om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger (zie artikel 2, lid 2 sub c) en d)). Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde "andere familieleden" van Unieburgers "die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet". Uit deze tegenstelling zou men a contrario kunnen afleiden dat de voorwaarde om in het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendentes en ascendentes (zie H. VERSCHUEREN, "Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden", in "Migratie en migrantenrecht 12", Die Keure, 2007, p. 195). Het is tevens mogelijk dat verzoekster al een tijdje in België verblijft op het moment dat zij de aanvraag gezinshereniging indient, wat in casu het geval is in hoofde van verzoekster aangezien zij sedert 21/08/2014 in het Rijk verblijft. Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster vanaf ten minste 01/01/2017 - financieel en materieel - ondersteund werd door haar Bulgaarse moeder. Verwerende partij blijkt immers geen gaten te zien in deze geld stortingen, doch stelt uitsluitend dat zij beperkt en onregelmatig waren, derhalve niet significant van aard. De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden. Daar gelaten de vraagstelling dat deze stortingen plaats hebben gevonden naar België, dient verzoekster op te merken dat verwerende partij het formeel niet betwiste attest Nr: 228 dd. 15/05/2018 totaal buiten beschouwing heeft gelaten. Uit dit attest blijkt onmiskenbaar dat verzoekster samen met haar gezin ingeschreven was bij haar moeder in Oekraïne en daadwerkelijk samen met haar woonachtig en aldus gelet op de ontstentenis van inkomen vanaf de periode 01/07/2013 (zie attest N67030 en N66964) derhalve financieel en materieel afhankelijk was van haar moeder. Dit gegeven werd niet onderzocht, noch gemotiveerd door verwerende partij. Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster en haar minderjarig kind recht hebben op gezinshereniging. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster en haar kind met haar Bulgaarse (groot)moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn; 2.1.4. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn. Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen. Zo kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden. "Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder

al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezeld, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder. "10 In casu kan er worden vastgesteld dat verzoekster haar moeder pas sedert 11/07/2017 over de Bulgaarse nationaliteit beschikt. Doch, dient er te worden opgemerkt dat verzoekster op dat ogenblik al reeds in België vertoefde en niet in Oekraïne, aangezien zij alhier op 21/08/2014 een eerste asielaanvraag indiende. Verzoekster heeft in België diverse geld sommen ontvangen van haar Bulgaarse moeder en zij woonde in Oekraïne effectief samen met haar, gedurende een periode alwaar zij niet over een inkomen beschikte. Hieruit mag er worden afgeleid dat verzoekster effectief financieel en materieel afhankelijk was van haar moeder in het land van oorsprong. Er weze nogmaals herhaald dat verwerende partij mag ook deze afhankelijkheidsrelatie niet te streng gaan invullen. Ten overvloede dient er nog op te worden gewezen dat hoewel uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij duidelijk bewijzen heeft bijgebracht van het ten laste zijn van haar EU moeder in het land van herkomst, uit de gegevens van het administratief dossier en de verklaringen van verzoekers, die door de verwerende partij op zich niet worden betwist, haar moeder pas vanaf 11/07/2017 over de Bulgaarse nationaliteit beschikte en dat verzoekster op dat ogenblik al reeds in het Rijk verbleef. Tot slot verwijst verzoekster naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenfinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginzelen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

3.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat de verzoekende partij een bloedverwante is van haar moeder (de referentiepersoon), van Bulgaarse nationaliteit, ouder dan 21 jaar. In dat geval moet de verzoekende partij bewijzen dat zij als "ten laste" kan worden beschouwd van de referentiepersoon. De bestreden beslissing preciseert dat zij bijgevolg moet aantonen dat tussen haar en de referentiepersoon al een afhankelijkheidsrelatie bestond van in het land van herkomst of origine tot op het moment van het indienen van de aanvraag. De bestreden beslissing besluit dat de verzoekende partij niet ten laste is van de referentiepersoon.

Verder bespreekt de bestreden beslissing de nieuwe voorgelegde stukken en verwijst zij naar de motieven van de eerder genomen beslissingen, voor wat de al in vroegere aanvragen ingediende stukken betreft. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij al sedert 21 december 2017 tewerk gesteld is en vermogend is zodat geen 'ten laste zijn' is aangetoond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bespreekt ook de situatie van het minderjarige kind, waarop niet moet worden ingegaan, gelet op het besprokene onder punt 2.2.

Dit is afdoende.

Verder beantwoordt de bestreden beslissing wel degelijk de voorgelegde stukken die niet eerder werden besproken. De bestreden beslissing stelt over de stukken die al eerder zijn voorgelegd dat zij de motieven van de eerder genomen beslissingen, onder de vorm van een bijlage 20, herneemt door te verwijzen naar de uitvoerige motieven van de vorige weigeringsbeslissingen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij geen belang toont bij haar grief dat de volgende stukken niet zijn onderzocht en besproken:

- Kopij attest Nummer 129786877;
- Kopij attest Nummer 129784270;
- Kopij attest N67030 inzake geen inkomen;
- Kopij attest N66964 inzake geen inkomen;
- Kopij attest Nr. 228 van 15/05/2018;
- Kopij diverse geld-stortingen Money Gram.

De grief dat *“In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij deze nieuwe stukken in hoofde van verzoekster niet heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoekster nieuwe stukken aan het administratief dossier gevoegd nl. attest nummer 129786877, attest nummer 129784270 en attest Nr: 228 van 15/05/2018.”* is niet correct omdat blijkt uit het administratief dossier dat al deze stukken voordien aan bod zijn gekomen.

Aldus blijkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot beroep bij de Raad van 18 januari 2019 (zaak die geleid heeft tot het arrest van de Raad met nr. 222 540 van 12 juni 2019) het volgende stelde:

“(…)

In het bijzonder werden enkele formele attesten - dewelke niet betwist noch afzonderlijk besproken worden in de bestreden beslissing - bekleed met Nummers 129786877 en 129784270 naar voren gebracht, waaruit onmiskenbaar blijkt dat op datum van 05/07/2018 in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot geen onroerende goederen geregisterd zijn in Oekraïne.(…)

Daar gelaten de vraagstelling dat deze stortingen plaats hebben gevonden naar België, dient verzoekster op te merken dat verwerende partij het formeel niet betwiste attest Nr: 228 dd. 15/05/2018 totaal buiten beschouwing heeft gelaten.

Uit dit attest blijkt onmiskenbaar dat verzoekster samen met haar gezin ingeschreven was bij haar moeder in Oekraïne en daadwerkelijk samen met haar woonachtig en aldus gelet op de ontstentenis van inkomen vanaf de periode 01/07/2013 (zie attest N67030 en N66964) derhalve financieel en materieel afhankelijk was van haar moeder. Dit gegeven werd niet onderzocht, noch gemotiveerd door verwerende partij.

(…)”

De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat deze stukken niet in een eerdere aanvraag werden onderzocht. Dit is niet ernstig. Voorst belet niets de verwerende partij te verwijzen naar eerder gebruikte motieven, temeer deze de verzoekende partij gekend zijn. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen, is niet geschonden.

Dit onderdeel is ongegrond.

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht. De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)” (eigen onderlijning)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In dit geval wenst de verzoekende partij haar Bulgaarse moeder te vervoegen. De referentiepersoon is geen Belg, zodat de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aangevoerd worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Vooreerst merkt de Raad op dat de grieven die betrekking hebben op het minderjarige kind niet moeten behandeld worden, gelet op de onontvankelijkheid van het beroep namens dit kind ingediend (zie punt 2.2.). Dit geldt aldus voor de volgende grief:

“In tweede instantie is de aanvraag gezinshereniging van het minderjarige kind van verzoekster ten onrechte afgewezen middels dezelfde beslissing, wijl het minderjarig kind afzonderlijk een aanvraag heeft ingesteld met zijn grootmoeder. Het is uiteraard zo dat verzoekers ten laste moeten zijn van hun Bulgaarse grootmoeder en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege laatstgenoemde indien zij 21 jaar of ouder zijn. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Nergens kan er worden gelezen dat verwerende partij de aanvraag van het minderjarig kind afzonderlijk en individueel heeft onderzocht. Uit het geen wat voorafgaat dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.5. De verzoekende partij betwist niet dat zij moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon en dat zij moet afhankelijk zijn van de materiële steun van deze referentiepersoon.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid moet *in concreto* worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag niet alleen wordt afgewezen omdat voordien niet is aangetoond dat aan de voorwaarden, vervat in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, werd voldaan (zie punt 3.2.), maar vooral omdat de verzoekende partij al sedert 21 december 2017 tewerkgesteld is (dus voor het indienen van de aanvraag) onder de vorm van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij werkgever A.T.C. Het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar Bulgaarse moeder omdat zij zelf werkt en een inkomen verwerft. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij *“zelf vermogend is en dus heden niet ten laste is van de referentiepersoon”*. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad tewerkgesteld is bij deze werkgever, die overigens grote tevredenheid uit. Ook blijkt uit de DOLSIS-opzoeken in het administratief dossier dat op 24 januari 2020 de verzoekende partij nog steeds bij dezelfde werkgever tewerk gesteld is. Dit document dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, maar blijkt ook uit andere stukken in het administratief dossier, gekend voor het nemen van de bestreden beslissing. In het administratief dossier worden loonbrieven van de verzoekende partij terug gevonden van februari 2019 tot en met augustus 2019. De hoegrootheid van het loon varieert tussen de bedragen 1579,68 euro en 1751,02 euro. Gemiddeld wijzen de loonbrieven op bedragen die 1000 euro overtreffen (met uitzondering van twee). Ook zijn er loonbrieven van de echtgenoot van de verzoekende partij voorhanden in het administratief dossier.

Het determinerende motief dat de verzoekende partij zelf vermogend is, houdt in dat als geen gegronde kritiek wordt geuit op dit motief, de bestreden beslissing overeind blijft. De verzoekende partij weerlegt dit motief niet. De verzoekende partij gaat in op de tenlasteneming in het herkomstland, verwijst naar de Burgerschapsrichtlijn en naar rechtspraak van het Hof van Justitie, maar gaat voorbij aan de vaststelling dat zij niet ten laste was van de referentiepersoon, ook niet in de maanden voor de gedane aanvraag omdat zijzelf inkomsten verwerft. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij de materiële ondersteuning van de referentiepersoon behoeft, rekening houdend met haar inkomen dat meestal 1000 euro overtreft. Nochtans stelt de verzoekende partij in haar middel: *“Verzoekster moet aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger”*. De verzoekende partij toont met haar betoog, dat voornamelijk betrekking heeft op de

tenlasteneming in het verleden en/of in het herkomstland, het niet behandelen van bepaalde stukken (zie ook punt 3.2.) niet aan dat zij materiële steun nodig heeft van haar Bulgaarse moeder.

De voorwaarde van het ten laste “zijn” in 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Zelfs indien al kon bewezen worden dat de verzoekende partij in het herkomstland ten laste van haar moeder was - *quod non* - dan nog moet voldaan worden aan de voorwaarde dat de verzoekende partij ten laste van haar moeder is.

Ook het betoog van de verzoekende partij dat de voorwaarde dat het familielid ten laste moet zijn van de referentiepersoon in het herkomstland niet kennelijk onredelijk mag ingevuld worden (zie middel 2.1.4.), doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het gegeven dat de referentiepersoon pas sedert 11 juli 2017 over de Bulgaarse nationaliteit beschikt, dat de verzoekende partij in België diverse geldsommen ontving en in Oekraïne samenwoonde met haar moeder, feitelijkheden die geen betrekking hebben op de periode van de thans bestaande toestand, noch betrekking hebben op het recente verleden voor het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag die thans het voorwerp is van het geschil, doen aan het determinerende motief geen afbreuk. De verwijzing naar arresten van de Raad zijn niet dienstig nu deze handelen over het begrip ‘ten laste te zijn in het verleden’. Overigens kennen de arresten van de Raad in het Belgische rechtssysteem geen precedentswaarde.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De verzoekende partij weerlegt het determinerende motief, dat voldoende is om de bestreden beslissing te schragen, niet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel betekent dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). In de mate dat uit het middel moet afgeleid worden dat de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, is dat onderdeel ongegrond.

3.6. De Raad besluit dat het enig middel ongegrond is in al haar onderdelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN